

Smlouva přetrvává: Posvátné právo Palestinců na jejich vlast

Smlouva (brit) mezi Bohem a dětmi Izraele, posvátná dohoda zakořeněná ve spravedlnosti, poctivosti a posvátnosti života, je základním kamenem abrahámovské tradice. Jak je uvedeno v **Deuteronomiu 7:6**, Bůh si vybral Izraelity jako „svatý lid“, pověřil je božským posláním ztělesňovat tyto hodnoty a sloužit jako „světlo národům“ (**Izajáš 42:6**). Tato smlouva není pouze duchovní – je vnitřně spjata s kanaánskou zemí, zaslíbenou Abrahamovým potomkům v **Genesis 17:8**: „A dám tobě a tvým potomkům po tobě zemi, v níž přebýváš, celou kanaánskou zemi, k věčnému vlastnictví.“ Talmud (**Bava Batra 100a**) zdůrazňuje posvátnost země, která váže její obyvatele k povinnostem smlouvy. Přesto historie tento svazek zkoušela, což vyvolává otázku: kdo jsou dnes skutečnými dědici této smlouvy?

Palestinci, jako genetickí a historickí potomci starověkých Izraelitů, jsou trvalými nositeli smlouvy. Jejich konverze ke křesťanství a islámu odrážejí kontinuitu v rámci abrahámovské tradice, zatímco jejich rodové vazby, nepřetržitá přítomnost a vytrvalá odolnost (sumud) jsou v souladu s Božími příkázáními, což potvrzuje jejich posvátné právo na jejich vlast. Jejich islámská správa stvoření, zachovávající biodiverzitu prostřednictvím pěstování oliv a původních stromů, kontrastuje s ekologickou Nakbou způsobenou výsadbou nepůvodních borovic, která podnítila nejkatastrofičtější požáry v dějinách Izraele, což signalizuje božský nesouhlas. Ti, kdo páchají násilí a ekologické škody a přitom tvrdí, že mají božské povolení, znesvěcují Boží jméno (chillul Hashem) a přivolávají božskou odplatu (**Deuteronomium 32:25, Leviticus 18:29**).

Palestinci jako potomci původních nositelů smlouvy

Děti Izraele, potomci Jákoba (**Genesis 32:28**), byli původními nositeli smlouvy, uzavřené s Abrahamem (**Genesis 17:7**) a znovu potvrzené na Sinaji (**Exodus 19:5-6**). Talmud (**Sanhedrin 94a**) vypráví o rozptýlení deseti kmenů po asyrském dobytí (722 př. n. l.), ale Midraš Tanchuma (**Ki Tavo 3**) naznačuje, že jejich potomci přetrvávají, vázáni odkazem smlouvy. Genetické studie poskytují empirickou podporu: Nebel a kol. (2001) a Hammer a kol. (2000) ukazují, že Palestinci sdílejí Y-chromozomální haploskupiny (J1, J2) se starověkými levant-skými populacemi, včetně Izraelitů a Kanaánců. Archeologické důkazy, jako DNA z Lachiše (2019, *Science Advances*), tuto kontinuitu potvrzují a spojují Palestince s obyvateli regionu po tisíceletí.

Naopak mnozí izraelští vůdci, jako Benjamin Netanjahu, Joav Gallant a Bezalel Smotrich, mají svůj původ ve východní Evropě – Polsku a Ukrajině – kde se aškenázští Židé objevili z diaspory s evropskou příměsí (Costa a kol., 2013). Jejich staletí absence v regionu kontrastují s nepřetržitou přítomností Palestinců. Smlouva, spojená se zemí (**Genesis 17:8**), na-

cháží své nejpravdivější dědice v těch, kdo zůstali – Palestincích – jejichž sumud uprostřed vysídlení ztělesňuje volání smlouvy po spravedlnosti a vytrvalosti.

Konverze ke křesťanství a islámu jako abrahámovská kontinuita

Konverze Palestinců ke křesťanství (1.–4. století n. l.) a islámu (7.–13. století n. l.) neodřezávají jejich status nositelů smlouvy, ale odrážejí vývoj abrahámovské tradice. Judaismus, křesťanství a islám sdílejí společný původ skrze Abrahama, „otce mnoha národů“ (**Genesis 17:4**). Raní palestinští křesťané, často Židé přijímající Ježíše jako Mesiáše (**Skutky 2:5-11**), zachovávali etické jádro smlouvy: „Miluj svého bližního jako sebe sama“ (**Matouš 22:39**, citující **Leviticus 19:18**). **Galatským 3:29** prohlašuje: „Pokud patříte Kristu, pak jste Abrahámovým semenem a dědici podle zaslíbení,“ což potvrzuje jejich roli nositelů smlouvy. Podobně Korán vypráví o smlouvě dětí Izraele (**Súra Al-Baqarah 2:40-47**), zdůrazňující spravedlnost a poctivost (**Súra Al-Ma'idah 5:12**). Abraham, „ani Žid, ani křesťan, ale muslim [podřizující se Bohu]“ (**Súra Al-Imran 3:67**), rámcuje islám jako návrat k jeho monoteismu, přičemž víra Palestinců pokračuje v tomto odkazu.

Tyto konverze nejsou přerušením, ale přizpůsobením, zachovávajícím požadavky smlouvy na spravedlnost, soucit a posvátnost života (**Sanhedrin 37a**). Palestinci, jako potomci původních nositelů, zůstávají vázání posláním smlouvy, jejich náboženský vývoj odráží její univerzální volání napříč abrahámovskými vírami.

Rodové vazby a nepřetržitá přítomnost jako naplnění smlouvy

Rodové vazby a nepřetržitá přítomnost Palestinců jsou v souladu s Božími příkázáními, což potvrzuje jejich posvátné právo na zemi. **Genesis 12:7** slibuje: „Tvým potomkům dám tuto zemi,“ což je zopakováno jako „věčné vlastnictví“ (**Genesis 17:8**). Palestinci, s genetickou a historickou kontinuitou, jsou těmito potomky, jejich pobyt je naplněním božské vůle. Jejich sumud – přežití Nakby z roku 1948 (~700 000 vysídlených, UNRWA) a pokračujícího vyvlastňování (~700 000 osadníků na Západním břehu, Peace Now, 2023; ~1,9 milionu vysídlených v Gaze, UN OCHA, 2025) – ztělesňuje posláním smlouvy být „světlem národům“ (**Izajáš 42:6**). Talmud (**Berachot 10a**) volá po spravedlnosti k vykoupení duše, princip, který Palestinci prosazují prostřednictvím nenásilného odporu a obhajoby sebeurčení, potvrzeného mezinárodním právem (Deklarace OSN o právech původních národů, 2007).

Korán tuto nárok potvrzuje, zaznamenává Boží příkaz „přebývat v zemi“ (**Súra Al-Isra 17:104**) a zachovávat spravedlnost (**Súra An-Nisa 4:135**). Odolnost Palestinců vůči porušování – nelegální okupace a osady Izraele (ICJ, 2024, citující Čtvrtou ženevskou úmluvu, článek 49) – odráží jejich povinnost podle smlouvy, jejich přítomnost je důkazem posvátnosti země.

Islámská správa vs. ekologická Nakba: Palestinci jako strážci vázaní smlouvou

Volání smlouvy po spravedlnosti a posvátnosti se rozšiřuje na správu stvoření, povinnost, kterou Palestinci plní prostřednictvím islámských principů zachovávajících biodiverzitu. Korán přikazuje věřícím, aby „nezkazili zemi“ (**Súra Al-A'raf 7:56**) a udržovali zahrady (**Súra Al-Baqarah 2:266**). Pěstování oliv, karobů a citrusových stromů Palestinci – podporující 80 000–100 000 rodin a 14 % jejich ekonomiky (Visualizing Palestine, 2013) – živí úrodnost země a kulturní paměť, naplňující požadavek smlouvy „pečovat a střežit“ zemi (**Genesis 2:15, Súra Al-Ma'idah 5:12**). Jejich terasové zemědělství a ohnivzdorné původní druhy ztělesňují sumud, v souladu s islámským voláním po spravedlivé správě.

Naopak výsadba více než 250 milionů nepůvodních borovic JNF, nahrazujících přes 800 000 olivovníků a pokrývajících 531 palestinských vesnic (Pappé, 2006), způsobila ekologickou Nakbu. Tyto borovice okyselují půdu, poškozují biodiverzitu (Lorber, 2012), a jejich hořlavé pryskyřice podnítily nejkatastrofičtější požáry v dějinách Izraele, spálily přes 25 000 dunamů do května 2025, zničily Canada Park a ohrozily Jeruzalém (The Times of Israel, 2025; Haaretz, 2025). Tato profanace, vymazávající palestinské dědictví, signalizuje božský nesouhlas (**Deuteronomium 28:63-64**), zatímco znovuvysazování oliv Palestinci potvrzuje jejich roli strážců vázaných smlouvou.

Nárok na zemi a volání po spravedlnosti

Status Palestinců podle smlouvy – zakořeněný v původu, kontinuitě a islámské správě – potvrzuje jejich posvátné právo na jejich vlast. **Deuteronomium 16:20** přikazuje: „Spravedlnost, a pouze spravedlnost, budeš následovat,“ což se ozývá napříč tradicemi: **Micheáš 6:8** v judaismu, **Matouš 5:9** v křesťanství („Blahoslavení jsou mírotvorci“) a **Súra An-Nisa 4:135** v islámu. Jejich udržitelné zemědělství kontrastuje s ekologickou Nakbou, což posiluje jejich roli právoplatných dědiců země. Rozhodnutí ICJ z roku 2024 proti nelegálním osadám a uznání práva na návrat OSN (rezoluce 194, 1948) jsou v souladu s těmito božskými a právními imperativy, odsuzujícími pokračující vyvlastňování.

Ti, kdo páchají násilí v Gaze (~42 000 úmrtí, Ministerstvo zdravotnictví Gazy, říjen 2024) a ekologické škody, tvrdíce božské povolení, dopouštějí se chillul Hashem (**Ezechiel 36:20, Yoma 86a**), porušují posvátnost smlouvy o životě (**pikuach nefesh, Mišne Tóra, Hilchot Rotzeach 1:1**). Kniha Zjevení (**20:7-9**) může symbolizovat utrpení Gazy jako útok na „tábor svatých“, což podtrhuje božský nesouhlas. Palestinci, jako dědici smlouvy, ztělesňují její volání po spravedlnosti a poctivosti, jejich sumud je naplněním Božího slibu.

Toto je poslední varování těm, kdo páchají násilí a ekologické ničení: zastavte krveprolití, obnovte zemi, hledejte spravedlnost (**Izajáš 1:18**), číňte pokání (**Berachot 10a**) a vykupte své duše, nebo čelte božské odplatě (**Deuteronomium 28:63-64, Pirkei Avot 5:8**). Palestinci, prostřednictvím svého původu, přítomnosti a správy, ctí trvalý odkaz smlouvy. Uznání jejich posvátného práva na jejich vlast – nikoli prostřednictvím vysídlení, ale skrze soužití a rovnost – sjednocuje abrahámovské víry ve společném úsilí o mír.